

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **V. S.**, narozený dne x. x. x
státní příslušností x
bytem v x
zastoupený Mgr. Alenou Holubkovou, advokátkou
sídlem Revoluční 762/13, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2019 č. j. OAM-696/ZA-ZA11-ZA22-2019

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany se podle ust. § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), zamítá jako zjevně nedůvodná.

2. Žalobce ve své žalobě nejprve vyjmenoval jednotlivá zákonná ustanovení, která měla být dle jeho názoru porušena, a následně konstatoval, že je přesvědčen o nezákonnosti napadeného rozhodnutí, které nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci, není náležitě odůvodněno a správní orgán nezohlednil podklady, které sám shromáždil a nevázal je k aktuální situaci žalobce. Žalobce namítal, že správní orgán nahradil skutečně zjištěný stav věci svými vlastními hodnotícími soudy, které ale nemají oporu ve spise ani realitě. Měl za to, že prokázal předloženými důkazy, že má odůvodněný strach z pronásledování v zemi původu a má důvodné obavy o život svůj a rodiny. Žalovaný měl při hodnocení existence obavy žalobce z pronásledování vzít v úvahu nejen skutečnosti, které žalobce uvedl v rámci pohovoru a během správního řízení doložil, ale musí jeho obavy hodnotit i z pohledu celkové situace na Ukrajině. Žalobce měl za to, že neobstojí odůvodnění žalovaného o možném bezpečném návratu do země původu, protože nevzal v úvahu možné nebezpečí, kterému by byl žalobce po návratu vystaven. Dle jeho názoru, který dokládá judikaturou Nejvyššího správního soudu, v projednávané věci správní orgán nedostál své povinnosti náležitě zohlednit veškeré relevantní skutečnosti.
3. Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost žalobních námitek. Neučinil ani závěr, že by tyto prokazovaly nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí správního orgánu, tedy že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany se zamítá jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, tedy že žalobce přichází z bezpečné země původu. Odkázal plně na písemnosti založené ve správním spise a na vydané rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, jako správního orgánu, který postupoval plně v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu. Žalovaný uvedl, že v daném případě zjistil skutečný stav věci a přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo a jeho rozhodnutí je i přezkoumatelným a dostatečným způsobem odůvodněno. Z tohoto pohledu považuje uplatněné žalobní námitky s ohledem k aplikaci § 16 odst. 2 zákona o azylu na příběh žalobce za liché. Žalovaný trval na tom, že se žádostí žalobce odpovědně zabýval a posoudil ji řádným procesním způsobem v rozsahu odpovídajícímu aplikaci ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu, tedy ve vazbě na skutečnost, že Česká republika považuje Ukrajinu (s výjimkou Krymu a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou separatistů) za bezpečnou zemi původu dle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu a žalobce neprokázal, že v jeho případě Ukrajinu vůči němu nelze považovat za bezpečnou zemi původu. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
5. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání a žalobce k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci.
6. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce dne 5. 8. 2019 požádal o udělení mezinárodní ochrany. V žádosti uvedl, že se narodil dne ... v obci X v bývalém SSSR, je ukrajinské národnosti, dorozumí se ruským a ukrajinským jazykem a vyznává pravoslavné křesťanství. Je členem politické strany Ljaško, za kterou je od roku 2016 poslancem okresní rady a vedoucím štábu v Dněpropetrovské oblasti. Jeho tři děti žijí v současné době na Ukrajině, poslední bydliště žalobce ve vlasti bylo na adrese X, Dněpropetrovská oblast. Z vlasti vycestoval do Maďarska, kde měl udělený přechodný pobyt a pobýval tam po dobu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

jednoho roku. Do České republiky přicestoval v květnu 2019, aby si vyřídil české pracovní vízum a našel si zde práci, dříve pobýval v Maďarsku a Polsku, kde měl udělena pobytová víza. O mezinárodní ochranu v České republice ani v jiných státech dříve nežádal. Jako důvod své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že na Ukrajině vozil humanitární pomoc do oblasti zasažené válečným konfliktem a během této činnosti jej oslovili bývalí trestanci, aby pro ně pašoval nějaké zboží. Když toto žalobce odmítl, tak je zbili a musel být ošetřen v nemocnici. Do nemocnice mu tito lidé pak zavolali, že musí opustit Ukrajinu, jinak bude trpět jeho rodina. Žalobce by v České republice rád pracoval a do budoucna by chtěl pozvat za sebou i svoji rodinu.

7. Při pohovoru dne 8. 8. 2019 dále sdělil, že i když měl platné oprávnění pro pobyt v Maďarsku, tak do České republiky přicestoval s cílem najít si práci, pracovat zde a časem sem vzít rodinu, protože v Maďarsku jsou nižší výdělků a je tam složitější jazyk než v České republice. Na dotaz správního orgánu, proč o mezinárodní ochranu požádal až dne 3. 8. 2019, když na území pobýval již od května 2019, jmenovaný odpověděl, že byl informován, že tady může získat pracovní vízum na ukrajinském velvyslanectví a o mezinárodní ochranu žádá, protože na cizinecké policii mu bylo pro neplatnost odebráno maďarské pobytové povolení. Navíc mu bylo policií sděleno, že mu hrozí vyhoštění se zákazem pobytu ve výši od dvou do pěti let. Jmenovaný do protokolu uvedl, že na Ukrajině nebyl ke dni pohovoru 19 měsíců a neví, proč mu bylo výše uvedené povolení zrušeno. Žádostí o mezinárodní ochranu si chce legalizovat pobyt v České republice. Ohledně možnosti legalizace jeho pobytu v České republice žalobce uvedl, že neví, jestli by mohl žádat o české pracovní vízum, pokud se s ním v České republice vede řízení o správním vyhoštění. Dále uvedl, že se do vlasti nechce vrátit, protože se tam i přes změnu vlády nic nezměnilo a existuje tam pro něho i jeho rodinu hrozba od lidí, kteří jej přepadli a nutili jej vozit pašované zboží. Pokud jde o podrobnosti k uvedenému přepadení, žalobce poukázal na to, že se to stalo koncem února 2017 vedle jeho domu. Sdělil, že měl dopravní firmu, také pěstoval obilniny a obchodoval se zemědělskými komoditami od farmářů. O svoji firmu však přišel v dubnu 2017, protože jej lidé s kriminální minulostí donutili pod fyzickým nátlakem, aby za přítomnosti notáře přepsal svoji firmu na tyto lidi. Jednalo se o stejné lidi, kteří po něm požadovali, aby pro ně pašoval. Ohledně řešení své situace žadatel uvedl, že se obrátil čtyřikrát na policii ve městě Sofijivka a rovněž se snažil svou situaci vyřešit přes svou politickou stranu nebo známé na Ministerstvu vnitra, pokaždé neúspěšně. Bylo mu řečeno, že musí počkat, až dojde ke změně vlády, protože struktura ministerstva vnitra je slabší než struktura skupin zločinců. Obrátil se rovněž na známé v Dnětropetrovsku a Kyjevě, ale opět neúspěšně, v jeho záležitosti se nic nezměnilo. Následně si jmenovaný začal vyřizovat polské vízum a hledat další cesty jak vycestovat ze země. Pracovní vízum do České republiky si nevyřídil s uvedením důvodu, že je to na Ukrajině problém a musí se za to zaplatit. Žalobce ze země vycestoval v prosinci 2017. Do té doby byl on a jeho děti neustále sledováni lidmi, s kterými měl uvedené problémy. Sdělil, že po jeho vycestování do Polska a následně do Maďarska se situace zlepšila a po lednu 2018 již jeho rodina nebyla sledována. Na dotaz správního orgánu, jestli by mohl žít na jiném místě Ukrajiny, žadatel odpověděl, že by tam žít nemohl, protože by jej stejně našli, podnikat na Ukrajině nebylo možné, chtěl by zůstat a pracovat v České republice, na Ukrajinu se vrátit již nechce. Popřel, že by měl ve vlasti jiné než již uvedené potíže a závěrem pohovoru potvrdil, že uvedl všechny své důvody žádosti a nechce uvést žádné další skutečnosti, které by měl správní orgán vzít v potaz během posuzování jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Na podporu svých tvrzení doložil doklady a fotografie poukazující na jeho účast v

humanitární pomoci v březnu 2015, dále fotokopii průkazu legitimace prokazující příslušnost k politické straně Ljaško a kopie lékařských zpráv po ošetření při jeho napadení v únoru 2017. Žalobce nevyužil svého práva na zpětné přetlumočení pohovoru a protokol o pohovoru následně bez připomínek podepsal.

8. Žalovaný si také obstaral informace o situaci na Ukrajině, konkrétně hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu ze dne 15. 7. 2019, informaci OAMP – Situace na Ukrajině ze dne 25. 4. 2019 a informaci Ministerstva zahraničních věcí č. j. 131227-6/2019-LPTP ze dne 15. 8. 2019, závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince č. j. KPRA-246626/ČJ-2019-000022-SV. Rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 10. 2019 č. j. OAM-696/ZA-ZA11-ZA22-2019 byla žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná.
9. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
10. Podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu *jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.*
11. Podle ust. § 16 odst. 3 zákona o azylu *jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*
12. Podle ust. § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu *pro účely tohoto zákona se rozumí bezpečnou zemí původu stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště, 1. ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, 2. který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo 14a, 3. který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a 4. který umožňuje činnost právníckým osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv.*
13. Podle ust. § 2 bod 21 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, *Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu Ukrajinu, s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů.*
14. Soud úvodem připomíná, že pouhý výčet zákonných ustanovení, které měl žalovaný dle žalobce porušit, nelze považovat za žalobní body (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018 č. j. 6 Azs 88/2018-38, kde je s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005 - 58 uvedeno, že výčet zákonných ustanovení, s nimiž má být napadené rozhodnutí dle názoru žalobce v rozporu, nelze považovat za žalobní body).
15. Městský soud v Praze má za to, že žalovaný řádně posoudil všechna tvrzení žalobce učiněná v průběhu správního řízení a svůj závěr v napadeném rozhodnutí podrobně odůvodnil.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

Žalovaný se vypořádal s vyjádřeními žalobce jak ohledně výhrůžek ze strany soukromých osob, tak ohledně možnosti obrátit se na státní orgány s žádostí o pomoc. (srov. str. 3 a 4 napadeného rozhodnutí). S posouzením žalovaného se zdejší soud ztotožňuje a odkazuje na něj.

16. Pokud jde o výhrůžky fyzickou likvidací, kterým žalobce čelil, žalovaný se tímto tvrzením žalobce dostatečně zabýval na str. 3 až 5 napadeného rozhodnutí. Soud poukazuje především na to, že výhrůžky ze strany soukromých osob nejsou bez dalšího důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný správně zmínil, že *„Správnímu orgánu je ze shromážděných informací známo, že žadatel má v případě obavy z jednání soukromých osob možnost využít právní prostředky ochrany své vlasti.“* V této souvislosti žalovaný připomněl, že žalobce využil možnosti obrátit se na policii, ale nijak toto tvrzení neprokázal a ani neprokázal, že využil všech dostupných prostředků vnitrostátní ochrany, kterou Ukrajina poskytuje a svou situaci vyřešil vycestováním ze země. Zdejší soud se s tímto hodnocením žalovaného ztotožňuje a poukazuje na to, že aby mohlo být vyhrožování ze strany soukromých osob považováno za důvod pro udělení mezinárodní ochrany, musely by žalobci odmítnout poskytnout ochranu státní orgány. To však v daném případě nebylo prokázáno, žalobce pouze velmi vágně uvedl, že několikrát svoji situaci řešil s policií a známými, tato svá tvrzení však nijak neprokázal, ani nekonkretizoval. Městský soud v Praze k této problematice odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Konkrétně lze zmínit např. usnesení kasacího soudu ze dne 29. 4. 2020 č. j. 4 Azs 147/2019-42: *„Nejvyšší správní soud dodává, že možným pronásledováním ze strany soukromých osob v zemi původu a vlivem této okolnosti na udělení některé z forem mezinárodní ochrany dle zákona o azylu v souvislosti s tvrzením o vysokých dluzích se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval (rozsudek ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, či usnesení ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 Azs 10/2016 - 26). V této souvislosti shledal, že pouhou nedůvěrou občana ve státní instituce zdůvodňovanou tvrzením, že nejsou schopny jej ochránit proti kriminálním živlům, nelze podřadit pod důvody pro udělení azylu (rozsudek ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 7/2004 - 37, či usnesení ze dne 14. 3. 2016, č. j. 2 Azs 302/2015 - 49). (...) U soukromých osob jako původců pronásledování musí přistoupit k samotnému pronásledování také záměrná nečinnost státních orgánů či jejich neschopnost poskytovat ochranu před původci pronásledování, aby mohlo být takové pronásledování ze strany soukromých osob přičitatelné státu, a tím azylově relevantní. K tomu, aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, by stěžovatelka musela vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany. Jak již uvedeno, stěžovatelka se ani nepokusila této možnosti využít, přičemž neuvedla žádné konkrétní důvody, na základě kterých by jí měla být státními orgány taková pomoc odepřena (srov. též rozsudky ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 - 57, ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, ze dne 18. 12. 2008, č. j. 1 Azs 86/2008 - 101, nebo rozsudku ze dne 15. 3. 2012, č. j. 7 Azs 12/2012 - 28).“* Závěry daného usnesení lze jistě aplikovat i na nyní posuzovanou věc, žalobce se na správní orgány obracel pouze soukromě. Nelze se tedy domnívat, že by v případě žalobce státní orgány odepřely poskytnutí ochrany, pokud by postupoval oficiální cestou, a že by tak obavy žalobce z výhrůžek ze strany soukromých osob byly důvod pro udělení mezinárodní ochrany, resp. že by tyto skutečnosti měly vést k závěru, že v případě žalobce není Ukrajinu možné považovat za bezpečnou zemi původu.
17. Ze správního spisu nade vší pochybnost je zřejmé, že žalobce se nepokusil kontaktovat jiné policejní oddělení či jiný státní orgán oficiální cestou, ale pouze se dotazoval přes své známé. Nelze se tedy domnívat, že by v případě žalobce státní orgány odepřely poskytnutí ochrany, a že by tak obavy žalobce z výhrůžek ze strany soukromých osob představovaly

důvod pro udělení mezinárodní ochrany, resp. že by tyto skutečnosti měly vést k závěru, že v případě žalobce není možné považovat Ukrajinu za bezpečnou zemi původu.

18. Soud dodává, že dle informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky z července 2019 „Hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu“: *„Ústava země garantuje základní práva a svobody včetně svobody volného pohybu a zákazu mučení a jiného krutého, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Řadu ústavních reforem a reformních zákonů vztahujících se k soudní moci, bezpečnostním složkám nebo policii přijala Ukrajina po pádu režimu prezidenta Janykovyče v únoru 2014, další pak v souvislosti s procesem vizové liberalizace s Evropskou unií (...) Na Ukrajině však podle dostupných informací nedochází obecně a soustavně ve smyslu definice článku 9 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 – k pronásledování ani mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení či k trestům a k hrozbě z důvodů svévolného násilí v případě ozbrojeného konfliktu. Zároveň nelze nicméně vyloučit, že by nedocházelo v tomto směru k excesům a jednotlivým případům, které lze charakterizovat jako zneužití pravomoci ze strany konkrétních osob, nelze však hovořit o systémovém jevu.“* Žalobce neprokázal, že by v jeho konkrétním případě výše citované neplatilo.
19. I vzhledem ke skutečnosti, že žalobce nepodal žádost o udělení mezinárodní ochrany bezprostředně po vstupu na území České republiky a i z okolností případu podle zdejšího soudu plyne, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany účelově, veden především snahou o legalizaci svého pobytu v České republice. Žalobce přicestoval v květnu roku 2019, žádost o mezinárodní ochranu podal dne 5. 8. 2019, požádal tak tedy o udělení mezinárodní ochrany až po 18 měsících svého pobytu mimo Ukrajinu a to tedy až v době, kdy mu hrozilo správní vyhoštění. Dále v této souvislosti Městský soud v Praze odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2018 č. j. 9 Azs 397/2017-66, ve kterém kasační soud uvedl: *„Důvodem, pro který stěžovatel požádal o mezinárodní ochranu, je jednoznačně snaha o legalizaci pobytu na území České republiky. O mezinárodní ochranu totiž požádal, až v době, kdy mu reálně hrozilo vycestování. Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005 - 43, vyslovil, že „[i]nstitut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o azylu) a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoli problémů (ekonomických, osobních, rodinných) v zemi původu. Udělení azylu lze aplikovat pouze v omezeném počtu případů ve smyslu zákonem stanovených podmínek. Legalizace pobytu se záměrem vyhnout se případným nepříznivým důsledkům nezákonného pobytu na území ČR není v žádném případě důvodem pro mezinárodní ochranu formou azylu.“* K obdobným závěrům dospěl také v rozhodnutích ze dne 19. 10. 2006, č. j. 7 Azs 234/2005 – 48; ze dne 12. 10. 2006, č. j. 6 Azs 297/2005 – 53; nebo ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 – 69.“
20. Žalobce jasně deklaroval, že v České republice si vydělá více peněz než v Maďarsku. Z uvedeného je zřejmé, že žalobce opustil svou vlast a o mezinárodní ochranu nepožádal v Maďarsku také z ekonomických důvodů. V této souvislosti Městský soud v Praze odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, který např. v usnesení ze dne 27. 5. 2020 č. j. 2 Azs 8/2019-35 konstatoval: *„Důvodem pro udělení mezinárodní ochrany nemohou být ekonomické důvody. Institut azylu tedy nemůže být nástrojem k řešení nepříznivé ekonomické situace žadatele či jeho rodiny. (viz např. rozsudky ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003-43, či ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003–65).“* Soud podotýká, že pokud by žalobce nepovažoval Ukrajinu za bezpečnou zemi původu, mohl o mezinárodní ochranu

požádat již během svého pobytu na území Polska a Maďarska, pokud tak neučil lze jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany považovat za účelovou.

21. Vzhledem k výše uvedenému má soud ve shodě s žalovaným za to, že žalobce neprokázal, že by v jeho případě nebylo možné Ukrajinu považovat za bezpečnou zemi původu (soud dodává k judikatuře uvedené žalobcem, že u žadatelů ze zemí, které Česká republika považuje za bezpečné země původu, je jejich důkazní břemeno zvýšené, jak plyne např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70). Městský soud v Praze uzavírá, že žalovaný postupoval správně, když žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany zamítl jako zjevně nedůvodnou podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu.
22. Městský soud v Praze shledal, že žalovaný řádně zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Za tímto účelem provedl s žalobcem pohovor, při kterém mu umožnil sdělit všechny podstatné skutečnosti týkající se zejména důvodů podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, opuštění vlasti a jeho života na Ukrajině. Žalovaný také shromáždil dostatek aktuálních a relevantních informací o zemi žalobcova původu. Zjišťovány byly jak skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce, tak okolnosti hovořící v jeho neprospěch. Žalovaný se zabýval všemi skutečnostmi, jež v průběhu správního řízení vyšly najevo, jakož i tvrzeními žalobce. Při posouzení všech těchto skutečností došel soud k závěru, že správní orgán nikterak nepochybil ani během provádění správního řízení, ani při vydání napadeného rozhodnutí, které bylo vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (ust. § 3 správního řádu). Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu.
23. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
24. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 28. ledna 2021

JUDr. Marcela Rousková, v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.